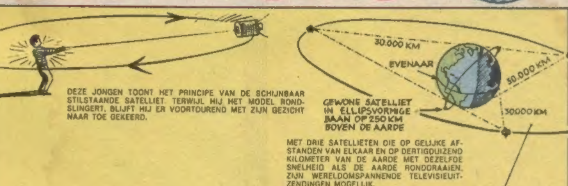
SJORS

van de Rebellenclub

29 JANUARI 1966
VERSCHIJNT WEKELIJKS

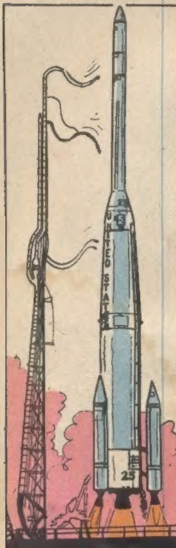

vandaag kijken naar morgen met de vroege vogel

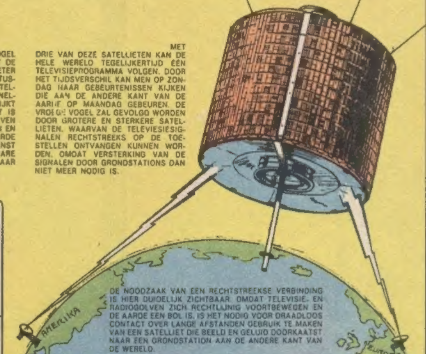
DEZE JONGEN TOONT HET PRINCIPE VAN DE SCHIJNBAAR STILSTAANDE SATELLIET. TERWIJL HIJ HET MODEL RONDSLINGERT, BLIJFT HIJ ER VOORTDUREND MET ZIJN GEZICHT NAAR TOE GEKEERD.

MET DRIE SATELLIETEN DIE OP GELIJKE AFSTANDEN VAN ELKAAR EN OP DERTIGDUIZEND KILOMETER VAN DE AARDE MET DEZELFDE SNELHEID ALS DE AARDE RONDDRAAIEN, ZIJN WERELDOMSPANNENDE TELEVISIEUITZENDINGEN MOGELIJK.

NA DE LANCERING IS DE VROEGE VOGEL GESTATIONEERD OP EEN PLEK IN DE RUIMTE, DERTIGDUIZEND KILOMETER BOVEN DE ATLANTISCHE OCEAAN TUSSEN AMERIKA EN EUROPA. DE SATELLIET HEEFT DEZELFDE OMLOOPSNELHEID ALS DE AARDE, ZODAT HET LIJKT OF HIJ STILSTAAT. DE SATELLIET IS NODIG, OMDAT RADIO- EN TV-GOLVEN ZICH RECHTLIJNIG VOORTBEWEGEN EN NIET DE KROMMING VAN DE AARDE VOLGEN. DE EARLY BIRD DOET DIENST ALS HET TOPJE VAN EEN ONZICHTBARE ZENDMAST DIE SIGNALEN VAN EN NAAR AMERIKA EN EUROPA DOORZENDT.

MET DRIE VAN DEZE SATELLIETEN KAN DE HELE WERELD TEGELIJKERTIJD EEN TELEVISIEPROGRAMMA VOLGEN. DOOR HET TIJDSVERSCHIL KAN MEN OP ZONDAG NAAR GEBEURTENISSEN KIJKEN DIE AAN DE ANDERE KANT VAN DE AARDE OP MAANDAG GEBEUREN. DE VROEGE VOGEL ZAL GEVOLGD WORDEN DOOR GROTERE EN STERKERE SATELLIETEN, WAARVAN DE TELEVIESIESIGNALEN RECHTSTREEKS OP DE TOESTELLEN ONTVANGEN KUNNEN WORDEN, OMDAT VERSTERKING VAN DE SIGNALEN DOOR GRONDSTATIONS DAN NIET MEER NODIG IS.

DE NOODZAAK VAN EEN RECHTSTREEKSE VERBINDING IS HIER DUIDELIJK ZICHTBAAR. OMDAT TELEVISIE- EN RADIOGOLVEN ZICH RECHTLIJNIG VOORTBEWEGEN EN DE AARDE EEN BOL IS, IS HET NODIG VOOR DRAADLOOS CONTACT OVER LANGE AFSTANDEN GEBRUIK TE MAKEN VAN EEN SATELLIET DIE BEELD EN GELUID DOORKAATST NAAR EEN GRONDSTATION AAN DE ANDERE KANT VAN DE WERELD.

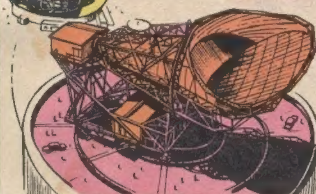
DE EERSTE MISDADIGER DIE GEGREPEN WERD, NADAT ZIJN PORTRET VIA DE EARLY BIRD OVER DE HELE WERELD WAS VERSPREID.

DE EARLY BIRD (VROEGE VOGEL) WERD OP 6 APRIL 1965 MET EEN DRIETRAPS THOR-DELTARAKET IN EEN BAAN OM DE AARDE GEBRACHT. HIJ KAN ÉÉN TELEVISIEPROGRAMMA OF TWEEHONDERD TELEFOONGESPREKKEN DOORZENDEN. VEERTIG LANDEN, WAARONDER NEDERLAND EN BELGIË, NEMEN AAN DIT PROJECT DEEL. DE VROEGE VOGEL IS DE EERSTE COMMERCIËLE SATELLIET. ALLE KOSTEN ZIJN BETAALD DOOR DE COMMUNICATIONS SATELLITE CORPORATION (COMSAT). DE VROEGE VOGEL WEEGT ACHTENDERTIG KILO, IS VIERENVIJFTIG CENTIMETER HOOG EN HEEFT EEN DIAMETER VAN EENENZEVENTIG CENTIMETER. DE SATELLIET IS BEDEKT MET ZESHONDERD ZONNECELLEN DIE ZONLICHT OMZETTEN IN ENERGIE, DIE OPGESLAGEN WORDT IN BATTERIJEN EN GEBRUIKT WORDT VOOR DE APPARATUUR.

OM DE SIGNALEN OP TE VANGEN EN TE VERSTERKEN HEEFT MEN IN VERSCHEIDENE LANDEN VOLGSTATIONS GEBOUWD.

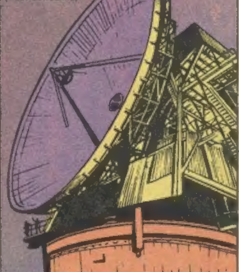

DOORDAT OP DE TEKENING EEN DEEL VAN DE KUNSTSTOFKOEPEL IS WEGGENOMEN, IS DE REUZENHOORN ZICHTBAAR. IN PLEUMEUR-BODON IN FRANKRIJK STAAT EEN SOORTGELIJK APPARAAT.

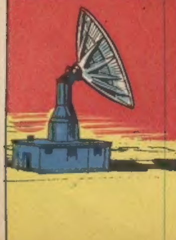

HET VOLGSTATION IN ANDOVER, MAINE (NOORD-AMERIKA), LIJKT OP EEN REUSACHTIG OUDERWETS HOORAPPARAAT. HET ZEER GEVOELIGE APPARAAT HEEFT TOT TAAK HET UITZENDEN, OPVANGEN EN VERSTERKEN VAN SIGNALEN NAAR EN VAN SATELLIETEN.

HET DOOR SIEMENS GEBOUWDE VOLGSTATION BIJ RAISTING (WEST-DUITSLAND).

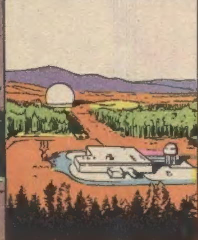
VOLGSTATIONS IN: FUCINO, ITALIË.

GOONHILLY DOWNS, ENGELAND.

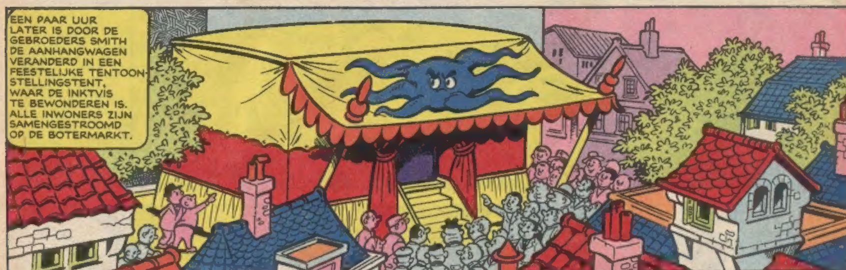
ANDOVER, MAINE, NOORD-AMERIKA.

BIJ RAISTING (OMGEVING MÜNCHEN) LIGT HET DUITSE VOLGSTATION. DEZE DRAAIBARE SCHOTELS KUNNEN OOK SATELLIETEN VOLGEN DIE IN EEN BAAN VLAK BOVEN DE AARDE CIRKELEN. KOEPELS VAN KUNSTSTOF BESCHERMEN DE KOSTBARE APPARATUUR TEGEN WEERSINVLOEDEN EN LATEN RADIOGOLVEN ONGEHINDERD DOOR. DE MICROGOLVEN WORDEN DOOR DE SCHOTEL NAAR HET CENTRUM GEKAATST, DAAR GEBUNDELD EN VERSTERKT EN DAN DOORGEZONDEN NAAR RADIO-, TELEFOON- OF TELEVISIECENTRALES.

DINKIE

DOOR CAROL VOGES

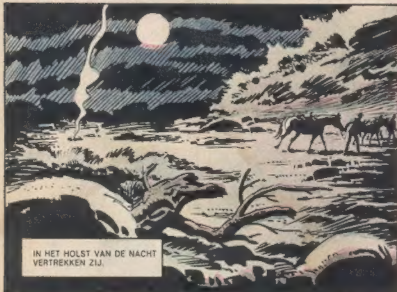

DE ZOON VAN
DE BEREJAGER

DE MANNEN LIGGEN TE SLAPEN...

MAAR EEN PAAR BLIJVEN ER WAKKER...
WANNEER WORDT MIJN VADER TERECHT-GESTELD?
OVER TWEE DAGEN.

DAN KAN IK NIET LANGER WACHTEN.
DAT IS DWAAS-HEID.

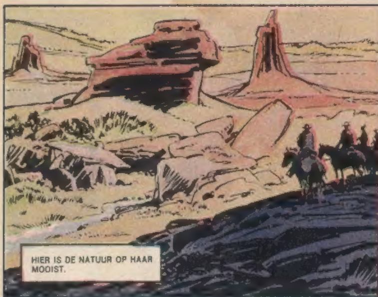

DWAASHEID OF NIET, MAAR IK GA!
IK LAAT JE NIET ALLEEN GAAN.

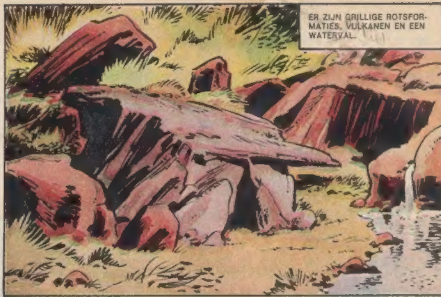

IN HET HOLST VAN DE NACHT VERTREKKEN ZIJ.

WIE DAAR?
IK MOET VAN WINNETOU DE OMGEVING VERKENNEN.

'S MORGENS BEVINDEN ZIJ ZICH IN HET GEBIED VAN DE DAKOTA'S.

EEN HUIS!
WIE ZOU HIER WONEN?

HIER IS DE NATUUR OP HAAR MOOIST.

ER ZIJN GRILLIGE ROTSFORMATIES, VULKANEN EN EEN WATERVAL.

HM, EEN ROTSWONING.
ARRANZ. 65.

EEN MOOIE RUSTPLAATS, ER IS NIEMAND.

WOHKADEH RUIKT GEVAAR HIER.

MAAR ER IS NIEMAND!
WOHKADEH BLIJFT BUITEN ALS SCHILDWACHT.

HEERLIJK WATER! EN WAT EEN RUST!

DE DAKOTA'S! . . .

een YANKEE

aan het hof van KONING ARTHUR

NAAR DE ROMAN VAN MARK TWAIN

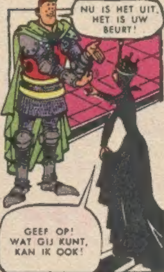
De Amerikaan Hank Morgan vertelt hoe hij, op vreemde wijze in de middeleeuwen terechtgekomen, zijn „toverkracht" meet met die van een boze prinses.

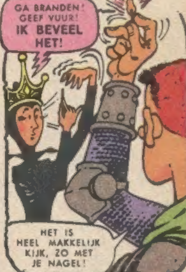

DIT LAND ZOU ER HEEL WAT VREDIGER EN VRIENDELIJKER UIT ZIEN, ALS ER IEMAND EEN OOGJE IN HET ZEIL HIELD.

PADVINDERS! DAT IS EEN IDEE. IK ZOU EEN PADVINDERSORGANISATIE KUNNEN OPRICHTEN!

IK LEERDE CLARENCE EN NOG TWEE SLIMME JONGENS MORSESEINEN. ANDEREN LEERDE IK MET EEN FLUITJE OM TE GAAN EN AL GAUW HAD IK EEN HELE TROEP.

DAAR ZIJN ZE, HANK, DE NIEUWE PADVINDERS! ZE KENNEN ALLEMAAL DE MORSESEINEN!
MOOI! DE BESTEN HETEN VAANDRIGS EN KRIJGEN EEN ZILVEREN FLUIT.

IK WAS TEVREDEN OVER MIJN EIGEN INLICHTINGENDIENST. ZE SEINDEN OVERAL VANDAAN HET NIEUWS DOOR NAAR DE HOPMAN MET DE GOUDEN FLUIT. DAT WAS CLARENCE.

WE KUNNEN NOG TWINTIG INLICHTINGENCENTRALES OPRICHTEN. TENMINSTE ZES DOZIJN JONGENS MET FLUITJES.
OKEE, CLARENCE. GA JE GANG. IK VERTROUW OP JE.

DE INLICHTINGENDIENST WERKTE GOED. IK DACHT ER OOK AAN EEN KRANT OP TE RICHTEN, MAAR DE JONGENS WERDEN LASTIGGEVALLEN DOOR MERLIJN, DIE VAN MIJ EISTE DAT IK NOG MEER TRUCS ZOU LATEN ZIEN. DUS STELDE IK IETS VOOR...

IK ZAL EEN VOGEL BOUWEN, DIE OVER DE TORENS VAN CAMELOT KAN VLIEGEN.
KLETSKOEK! DAT KAN IK ZELFS NIET!
ALS U HET KUNT, DOE HET DAN VLUG. WE ZULLEN U NAAR BEST VERMOGEN HELPEN.

IK WILDE ZE LATEN ZIEN HOE JE KUNT VLIEGEN ZONDER ZWARTE KUNST, WANT IK LEGDE ZE ALLES ZO GOED MOGELIJK UIT.

DAT WAS WEL HET BESTE, JA. EN MAAKTE U DIE VLIEGMACHINE?
ZEKER, IK HEB OP SCHOOL EEN DIPLOMA VLIEGTUIGMODELBOUW GEHAALD. MET HULP VAN DE JONGENS GING IK ER EEN BOUWEN.

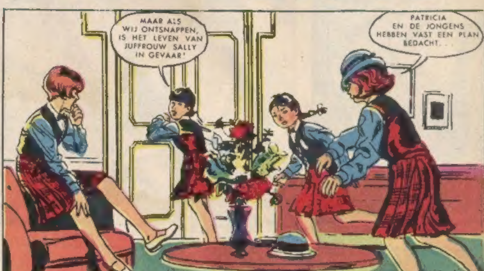

MAAR, HANK, WE HEBBEN ALLEEN HOUT EN LINNEN. HEB JE DAN GEEN VEREN NODIG?
DOE MAAR PRECIES WAT IK ZEG. JE ZULT WEL ZIEN.
HEE, CHEF, MERLIJN STAAT WEER TE GLUREN!

O, IS HIJ WEER IN DE BUURT? WIE IS DIE GROTE VENT BIJ HEM?
OEI, DAT IS GRUND, DE BESTE BOOGSCHUTTER VAN CAMELOT!

RAADSELS ROND DE
EDELWEISS-SCHOOL

Duc en juffrouw Sally zijn samen naar de bank vertrokken. Onze vriendinnen bevinden zich nog in het hotel.

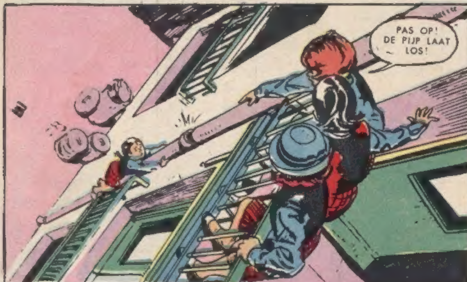

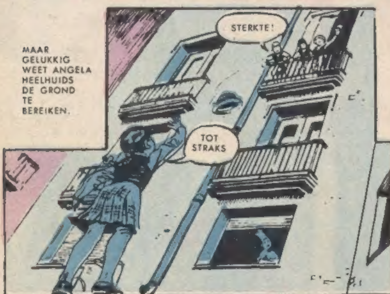
MET DE MOED DER WANHOOP BEGINT ANGELA AAN DE MOEILIJKE AFDALING LANGS DE REGENPIJP...

ALS IK DIT HEELHUIDS OVERLEEF WORD IK BRANDWEER-MAN!

VOORUIT, ANGELA, OP-SCHIETEN!

PAS OP! DE PIJP LAAT LOS!

ALS ZE NIET OPPAST, TUIMELT ZE NAAR BENEDEN!

MAAR GELUKKIG WEET ANGELA HEELHUIDS DE GROND TE BEREIKEN.
STERKTE!
TOT STRAKS

INTUSSEN WIJST DE „LOOPJONGEN" AAN DUC EN SALLY DE KORTSTE WEG NAAR DE BANK. . .

MAAR IN EEN SMAL STRAATJE IN DE BINNENSTAD GEBEURT ER IETS ONVERWACHTS. . .
© real presse

JUFFROUW SALLY!
PATRICIA! WAT HEEFT DIT TE BE-TEKENEN?!

de mijn van PAPY

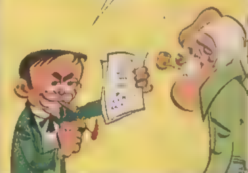
EMASHEY

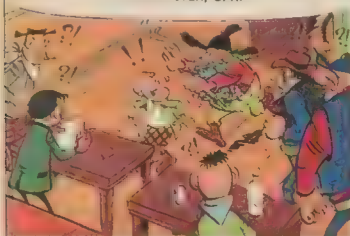
Papy Emashey heeft zich door Valse Bill een mijn laten verkopen. . .

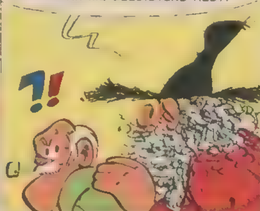

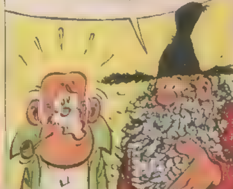

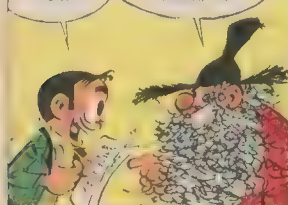

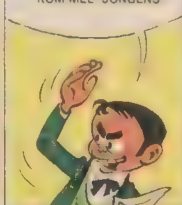

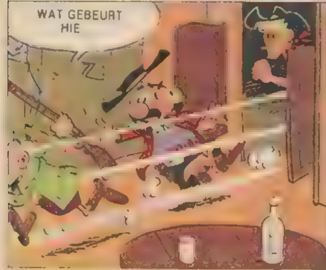

Huckleberry Finns

SAMEN MET DE WEGGELOPEN NEGERSLAAF JIM DRIJFT HUCK OP DE MISSISSIPPI OP EEN NACHT WORDEN ZE OVERVALLEN DOOR EEN HEVIG NOODWEER

WALTER SCOTT

WE DRIJVEN RECHT OP DE GEZONKEN RADERBOOT AF LATEN WE AAN BOORD GAAN KIJKEN OF ER NOG IETS VAN ONZE GADING TE VINDEN IS. MISSCHIEN VINDEN WE LEKKERE SIGAREN IN DE HUT VAN DE KAPITEIN, JIM!

ALSJEBLIEFT NIET, HUCK MISSCHIEN ZIJN ER MENSEN OP HET WRAK ACHTERGEBLEVEN

WELNEE! NATUURLIJK IS IEDEREEN VERDWENEN WE LEGGEN HET VLOT VAST EN WE GAAN EVEN KIJKEN NIEMAND ZIET ONS. WANT HET IS AARDEDONKER DUS.

VOORUIT DAN MAAR

NIETS BIJZONDERS. LATEN WE TERUGGAAN NAAR HET VLOT, HUCK

DAAR LICHT EN STEMMEN

SCHIET ME NIET DOOD! NEE, IK ZWEER HET IK ZAL JULLIE VERRADEN!

HA HA, DAT ZUL JE ZEKER NIET, TURNER JE HEBT ONS VAAK GENOEG BEDROGEN, MAAR NU IS HET AFGELOPEN DEZE KEER DELEN JACK EN IK DE BUIT

BANDIETEN! IK GA ER VANDOOR HUCK

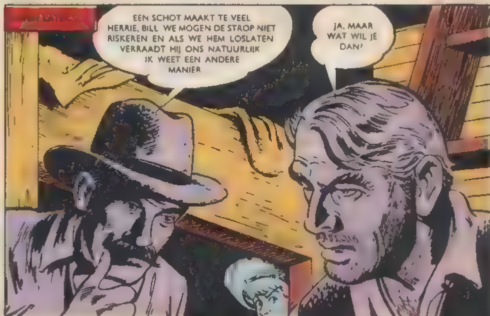
avonturen

door Mark Twain

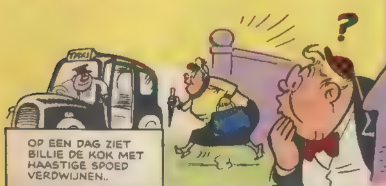

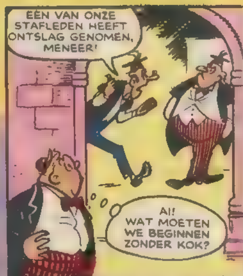

Billie Turf

het dikste studentje ter wereld

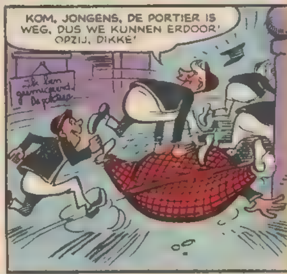

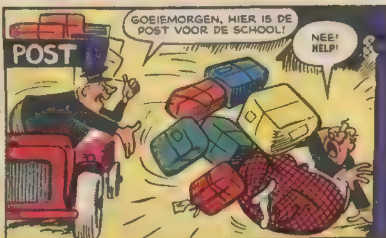

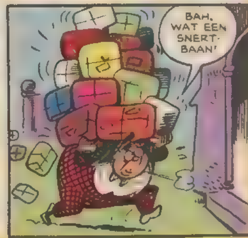

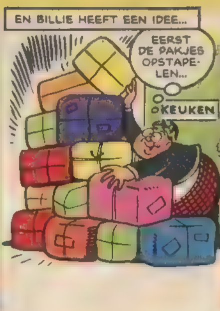

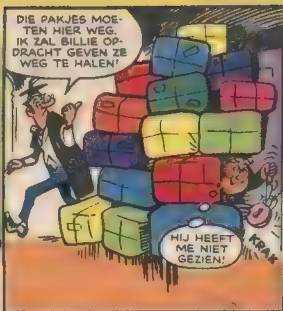

ALS IK DAT SLOT OPEN KAN KRIJGEN, KAN IK WAT EETBAARS BEMACHTIGEN!
KEUKEN

EN BILLIE HEEFT EEN IDEE...
EERST DE PAKJES OPSTAPELEN...
KEUKEN

DIE PAKJES MOETEN HIER WEG. IK ZAL BILLIE OPDRACHT GEVEN ZE WEG TE HALEN!
HIJ HEEFT ME NIET GEZIEN!
KRAK

DAT IS DAT! IK BEN BINNEN!
KEUKEN

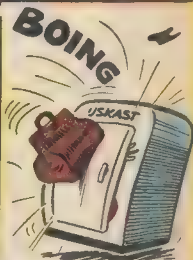
EVEN LATER LOOPT MENEER KWEL DE KOK TEGEN HET LIJF...
IK BEN TERUGGEKOMEN, WANT HET SCHOOT ME TE BINNEN DAT IK IETS IN DE OVEN HAD LATEN STAAN!

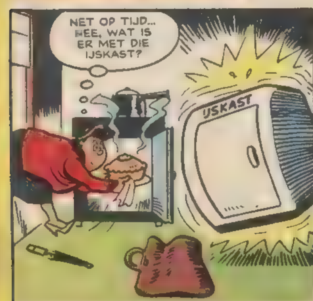
EERST EENS KIJKEN WAT ER AL ZO IN DE IJSKAST ZIT!...
IJSKAST

HET IS NIET DAMESACHTIG, MAAR DIT IS DE KORTSTE WEG NAAR DE KEUKEN!

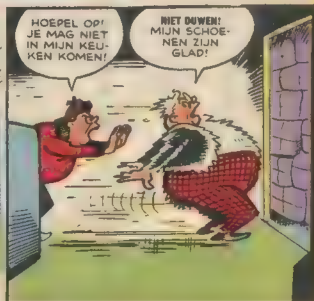
BOING
IJSKAST

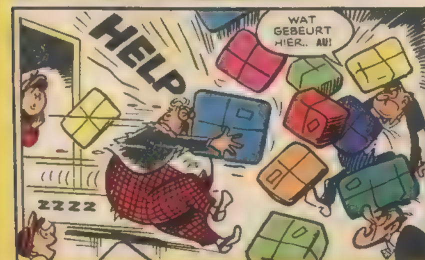
NET OP TIJD... HEE, WAT IS ER MET DIE IJSKAST?
IJSKAST

BRRR!
IK BEVRIES!
IJSKAST

HOEPEL OP! JE MAG NIET IN MIJN KEUKEN KOMEN!
NIET DUWEN! MIJN SCHOENEN ZIJN GLAD!

HELP
WAT GEBEURT HIER.. AU!
ZZZZ

GELUKKIG IS DE NIEUWE PORTIER NET AANGEKOMEN!
OPZIJ, OPZIJ! IK GA EMIGREREN! NET ALS DE VORIGE PORTIER!
NIEMAND MAG HET TERREIN VERLATEN!
B. TURF

Korte inhoud: *Olivier Crow, leerling-tamboer bij het honderdelfde regiment infanterie van het Britse leger, zijn nichtje Pollie, sergeant Trott, Pollies vader, en soldaat Pilchard moeten met een groep soldaten onder leiding van vaandrig Boscowen prins Louis, zoon van de Spaanse koning Carlos, van zijn kasteel naar de havenplaats Aguilea brengen, vanwaar hij naar Engeland zal worden gebracht om te voorkomen dat hij in handen van Napoleon valt. Olivier bekogelt de prins per ongeluk met een sinaasappel en krijgt huisarrest. Don Diego, gouverneur van de prins, ontvoert deze uit het kasteel. Pollie en Olivier vinden Don Diego's koets, die in een ravijn is gestort. Later ontdekken ze dat de prins door bandieten is ontvoerd. Terwijl sergeant Trott en soldaat Pilchard te hulp komen, breken de bandieten hun kamp op en trekken verder de bergen in, achtervolgd door Pollie en Olivier.*

pollie en olivier als lijfwacht

door David Scott Daniell • illustraties Doughty

„Polly and Oliver pursued", uitgave van Jonathan Cape, Londen

HOOFDSTUK 6

Olivier verdwijnt uit het gezicht

Tamboer Pudden ging voorop, sergeant Trott volgde hem puffend op de voet bij het bestijgen van het kronkelende bergpad en soldaat Pilchard vormde de achterhoede. Ginger voelde zich niet weinig verguld, nu hij als gids mocht optreden en hoopte hiermee tenminste iets van de achting van zijn superieur terug te winnen. Hij zou weleens even laten zien dat hij niet voor niets bij de infanterie was ingedeeld.

Nadat ze een stuk hadden afgelegd dat bijna recht naar boven liep, bleef sergeant Trott staan om, leunend op zijn musket, weer op adem te komen. Zuchtend veegde hij zijn voorhoofd af met een grote rode zakdoek.

„Is het nog ver, tamboer Pudden?" vroeg hij.

„We zijn er bijna, sergeant," luidde het antwoord. „We mogen hier wel extra op onze hoede zijn."

„Zal ik uw musket dragen, sergeant?" vroeg soldaat Pilchard vol medelijden.

„Nee, hoor, Pharao, ik red het best. Ik ben alleen een beetje te zwaar gebouwd voor het bergbeklimmersvak. Vooruit maar, tamboer, we gaan vrolijk verder."

Toen ze de plek hadden bereikt waar Ginger Pollie en Olivier een tijdje tevoren had achtergelaten, hielden ze op fluisterende toon krijgsraad. Besloten werd dat soldaat Pilchard alleen op verkenning zou uitgaan. Sergeant Trott ging ondertussen wat uitrusten op een gemakkelijk rotsblok, waar hij op zijn gemak het landschap kon overzien dat zich gaandeweg duidelijker aftekende in het licht van de opkomende zon in het oosten en dat van de maan in het westen. Ginger probeerde vruchteloos iets pienters te bedenken en het resultaat was dat het tweetal zwijgend de terugkomst van de verkenner afwachtte. Sergeant Trott voelde zich langzaam weer op krachten komen. Ginger zat doelloos in de verte te staren. Op korte afstand verscheen opeens een berggeit op een van de hoger gelegen rotsen; het dier hield verbaasd op met kauwen toen het de beide mensen in het oog kreeg, bleef even staan en ging er vervolgens met elegante sprongen vandoor.

Eindelijk kwam Pilchard weer te voorschijn. Zijn gezicht stond zorgelijk. „Ze zijn weg, sergeant," zei hij kort en krachtig.

„Weg? Wat bedoel je?"

„Er is niemand te vinden, sergeant."

Sergeant Trott wendde zich tot Ginger. „Weet je zeker dat dit de juiste plek is, tamboer Pudden?"

„Absoluut zeker, sergeant. Ze stonden daar met hun tweeën toen ze me terugstuurden."

„Ik geloof dat hij gelijk heeft, sergeant," merkte Pilchard op. „Een eindje verder naar boven kwam ik inderdaad bij een soort rovershol, waar de as van het kampvuur nog warm was. Maar er was geen spoor van de bandieten te bekennen. En van Pollie en Olivier evenmin."

Sergeant Trott stond op en schoof zijn gordel recht. „Dan zullen we daar eerst maar eens gaan kijken," zei hij.

Ze voegden de daad bij het woord en klommen verder. Plotseling ontdekte Ginger de gele halsdoek met de steentjes erop, die in de vorm van een pijl waren gerangschikt.

„Pollie heeft een boodschap achtergelaten!" riep sergeant Trott uit. „Kijk, het is een pijl die de kant van de bergen uit wijst. Dat kan maar één ding betekenen, Pharao. We zullen ze dáár moeten zoeken." Hij nam de halsdoek op en bekeek haar van alle kanten, maar er was verder niets bijzonders aan te zien.

„Er is geen twijfel mogelijk, sergeant," bracht soldaat Pilchard in het midden. „Daarginds, voorbij dat hol, loopt het pad verder naar boven. Die kant zijn ze natuurlijk uit." Hij speurde met zijn hand boven zijn ogen de omgeving af, die er in het vale ochtendlicht bijzonder onherbergzaam uit zag. „Een erg gezellig land is het hier anders niet, speciaal niet wanneer er een troep goed bewapende bandieten in het rotsgebergte rondzwerft."

„Tamboer Pudden," commandeerde de sergeant, „je gaat onmiddellijk terug naar het kasteel. Zodra de vaandrig arriveert, vertel je hem precies wat er is gebeurd en waar wij heen zijn gegaan. Ik vermoed dat hij ons zijn laatste reserves wel achterna zal sturen. Dan kun je weer als gids fungeren. Begrepen?"

„Ja zeker, sergeant," antwoordde Ginger. Alleen al bij de gedachte dat hij een uitvoerig rapport moest uitbrengen aan vaandrig Boscowen sloeg hem de schrik in de benen. „Maar als ik vragen mag, sergeant," voegde hij er aarzelend aan toe, „zou het niet beter zijn als u het even opschreef?"

„Opschrijven? Je kunt toch zeker wel praten? Maak dat je wegkomt. En laat ik geen klachten over je te horen krijgen."

Tamboer Pudden draaide zich om en begon voor de tweede maal op zijn eentje de afdaling. Zijn superieuren hingen hun musket over hun schouder en sloegen de richting in die Pollie met de pijl had aangegeven. Ditmaal ging soldaat Pilchard voorop. Zonder dat hij het merkte, draaide sergeant Trott de halsdoek van zijn dochtertje om en om, zuchtte eens en stak het ding tenslotte in zijn zak.

Een minuut of vijf later hoorden ze in de verte enkele musketschoten vallen. Door de grote afstand klonk het geluid vrij onschuldig, maar beide soldaten wisten uit ondervinding dat het van dichtbij beslist geen grapje was. Maar al te vaak hadden ze in hun naaste omgeving het geknetter gehoord, de steekvlammen gezien, de doordringende reuk van verbrand kruit in hun neus gekregen en het gefluit van de dodelijke kogels ervaren. Ze wisselden een blik van verstandhouding, maar spraken geen woord. Tegelijkertijd versnelde Pilchard zijn pas en sergeant Trott trok zich niets meer aan van zijn tekort aan adem en zijn pijnlijke dijspieren, maar werkte zich met mannenmoed verder tegen de heuvel op.

Zodra het gevecht uitbrak, zochten

Pollie en Olivier dekking achter een stevig rotsblok.

„Dat moet het detachement van Boscowen zijn!" zei Olivier opgelucht.

Maar Pollie schudde het hoofd. „Ik geloof er niets van. Dan moest het geluid van een heel andere kant komen, lijkt mij. Maar als het geen manschappen van ons regiment zijn, wie dan wel? Fransen? Zal ik eens gaan kijken?"

„Jij blijft hier," zei Olivier op besliste toon. „Ik ga wel even poolshoogte nemen."

Het schieten nam in hevigheid toe en kwam nu uit twee richtingen. Het duurde nogal even voordat Olivier terugkwam, zodat Pollie hoe langer hoe nieuwsgieriger werd. Tenslotte kon ze het niet laten even om de hoek van de rots te gluren waarachter ze zich had verborgen. Op hetzelfde ogenblik floot er vlakbij een verdwaalde kogel door de lucht. Haastig trok ze haar hoofd terug en keek achterom, in de hoop ergens in het dal de rode tunieken van haar regiment te ontwaren. Het enige dat er te zien was, was een adelaar, die met grote wiekslagen een veilig heenkomen zocht, nu de rust in zijn rijk door indringers zo wreed was verstoord. Toen Olivier zijn hand op haar arm legde, gaf ze een gil van schrik.

„Het zijn inderdaad Fransen!" zei hij opgewonden. „Leden van het korps tirailleurs, dat is een afdeling lichte infanterie. Ze zitten de bandieten achterna. Voor zover ik het in de gauwigheid heb gezien, komen ze van twee kanten dichterbij. Eén groep voert een aanval op de flank uit en een tweede snijdt de vluchtelingen de weg af. Ik geloof dat die kerels mooi in een val zitten."

„Maar. . . hoe wisten ze dan waar de rovers zaten?"

„Het is net zoals we eerder al dachten. Ze hebben Don Diego bij zich. Ik heb hem duidelijk gezien. Hij is onmiddellijk de hulp van een patrouille gaan inroepen. Nou, ze hebben er geen gras over laten groeien, dat moet ik zeggen."

„Wat zouden de bandieten doen, dacht je?"

„Ze hebben niet veel keus. Als ze het gevecht niet kunnen volhouden, zullen ze zich terug moeten trekken. En als ze dezelfde weg nemen die ze tot dusver zijn gegaan, lopen ze onze soldaten regelrecht in de armen, als die tenminste ooit nog eens komen opdagen."

„Ze zijn nog nergens te zien, hè?"

Olivier keek het dal in dat achter hen lag. „Och, dat weet je nooit. Met een man of twintig kun je je in dit woeste bergland gemakkelijk genoeg schuilhouden. Ik wou dat we er maar wat dichterbij konden komen."

Nauwelijks had hij dit gezegd of er klonk opnieuw een daverend salvo, dat aan alle kanten tegen de bergwanden werd teruggekaatst.

„Zou het niet verstandiger zijn om te blijven waar we zijn?" stelde Pollie voor.

„Ja, maar we kunnen hier niets beginnen," klaagde Olivier. „Ik zou zo graag dat kleine prinsje te hulp willen komen, zei je? En de enige manier om dat te proberen is het toneel van de strijd op te zoeken." Toen hij het bezorgde gezicht van Pollie zag, ging hij snel voort: „Maar jij moet hier blijven. Dan kun je je vader of vaandrig Boscowen onmiddellijk op de hoogte brengen zodra ze komen. Ik ga nog een eindje verder om te kijken wat er daarginds allemaal gebeurt."

Pollie schudde driftig het hoofd. „Geen sprake van. Als jij gaat, ga ik mee."

„Jij bent me er eentje," zuchtte Olivier. „Als je dan maar reuzevoorzichtig bent, meid! Hou je hoofd voorover en zorg dat je vlak achter me blijft."

„Wees zelf maar voorzichtig," zei Pollie parmantig. „Ik loop heus niet in zeven sloten tegelijk."

„Mopper nou maar niet," ketste Olivier verontwaardigd terug

Met moeite zetten ze hun tocht voort. Het was nu klaarlichte dag. Aan hun rechterkant zagen ze de Franse infanterie optrekken, die zich in een langgerekte linie langzaam maar zeker bergopwaarts bewoog. De tirailleurs slopen van rotsblok tot rotsblok en van struik tot struik verder, zonder zich onnodig bloot te geven.

„Pollie heeft een boodschap achtergelaten!" riep sergeant Trott uit.

Er werd bijna zonder ophouden geschoten en de vallei daverde van het lawaai. De bandieten hadden zich ondertussen zo goed en zo kwaad als het ging in slagorde geschaard en verdedigden zich tot het uiterste. Er bestond voor Pollie en Olivier geen direct gevaar, ofschoon het risico dat een verdwaalde of terugkaatsende kogel een van hen zou treffen, verre van denkbeeldig was.

Na een paar minuten gaf Olivier zijn metgezellin te verstaan dat ze snel dekking moesten zoeken. Ze maakte zich zo klein mogelijk in een hoekje tussen twee stukken rotssteen. Uit haar ooghoek zag ze Olivier op zijn buik naar voren kruipen, totdat hij de situatie goed kon overzien. Hij nam de posities van de beide strijdende partijen nauwkeurig in zich op en keerde daarna naar Pollie terug.

„Ik geloof dat we een kans hebben," zei hij, hijgend van inspanning. „Ik heb de prins ontdekt!"

„Is hij ongedeerd?"

„Gelukkig wel. Maar hij is helemaal overstuur, het arme kereltje."

„Geen wonder," zei Pollie.

Olivier wees haar een plek aan die schuin boven hen lag. „Daar hebben ze hem heen gebracht," ging hij voort. „Hij is er veilig en er staat maar één van die kerels bij hem op wacht. De overigen proberen hun huid zo duur mogelijk te verkopen. Ze hebben zich een flink eind achter de rotsen verschanst. Begrijp je wat ik bedoel?"

„Natuurlijk. Je wilt naar boven klimmen. Maar waarom?"

„Omdat we nooit een betere kans krijgen om de prins te bevrijden."

„En die schildwacht dan?"

„Dat zullen we wel zien. Als we er maar eerst zijn."

Pollie haalde eens diep adem, dook bliksemsnel weg toen er weer een kogel vlak langs haar schuilplaats vloog en zei dapper: „Vooruit dan maar. Jij gaat weer voorop."

Ze moesten een kleine omweg maken om het plateau te bereiken waar Olivier de prins en zijn bewaker had gesignaleerd. Het was een lastige en gevaarlijke onderneming, maar ze brachten het er goed af. Toen ze een punt hadden bereikt dat enkele meters boven het plateau lag, gingen ze op hun hurken zitten om nader te overleggen wat hun te doen stond. Door over de rand van de rotsen te gluren konden ze juist het prinsje zien zitten. Het kind was achter een manshoog brok leisteen neergezet en klemde een roodgelakt kistje stijf tegen zich aan. Er was geen twijfel aan dat de jongen doodsangsten uitstond, maar toch had hij zijn verstand nog goed genoeg bij elkaar om de wachtpost uit te schelden zo vaak deze dicht bij hem in de buurt kwam. Ongeveer honderd meter verder zaten de bandieten in een halve cirkel achter allerlei natuurlijke hindernissen verscholen. Nog steeds duurde het schieten voort, maar dit belette de Fransen niet langzaam verder op te dringen.

„Hadden we nu maar een musket!" zei Olivier spijtig.

„Je hebt dat pistool toch bij je?"

„Daarvoor is de afstand te groot. Het is alleen maar geschikt om mee te duelleren. Trouwens, ik geloof niet dat ik er goed mee kan omgaan."

„Tja, daar zitten we dan," stelde Pollie nuchter vast. „Hoe had je je die bevrijding nu verder voorgesteld?"

Olivier keek eerst naar de kleine prins, die het kistje geen ogenblik losliet, en daarna naar de haveloze, gebaarde bandiet die als bewaker optrad.

„Zolang die kerel daar blijft staan, kunnen we niets beginnen," erkende hij. „Maar wacht eens even. Als ik nu eens zo ver naar hem toekroop dat... Ik heb het, Pollie!" fluisterde hij opgewonden. „Moet je horen. Ik kruip voorzichtig naar beneden zonder dat hij mij kan zien. Dan kom ik opeens te voorschijn. Zodra hij me in de gaten krijgt, probeert hij me natuurlijk te grijpen. Op die manier kan ik hem mooi een eindje weglokken."

„En als hij op je schiet?"

„Dat gevaar moeten we dan maar op de koop toe nemen. Ik kan me makkelijk genoeg verstoppen. Hoe dan ook, als hij me achterna gaat, laat jij je gauw naar beneden glijden en je maakt je met de prins uit de voeten."

„Maar die jongen begint natuurlijk weer te krijsen."

„Dan geef je hem maar een flinke draai om zijn oren."

„Een prins een draai om zijn oren geven?"

„Kijk eens hier, we hebben nu geen tijd om ons met dergelijke kleinigheden op te houden. De hoofdzaak is dat hij gered wordt, waar of niet? Goed. Je ziet dus maar hoe je hem daar vandaan sleept. We hebben geen moment meer te verliezen."

„En waar moet ik dan met hem blijven? Het kasteel kan ik zo gauw niet bereiken."

Olivier keek om zich heen. „Zie je die grot daarginds? Neem hem daar maar eerst mee heen. Blijf daar op me wachten. Dan zullen we verder zien."

„Geen kleinigheid," zei Pollie somber. Opnieuw zocht ze beschutting voor een kogel die beangstigend dichtbij tegen de rotsen te pletter sloeg.

„Daar heb je gelijk in, maar er zit niets anders op. Ik lok die kerel wel op de een of andere manier weg. De overigen vechten voor hun leven. Die zullen het ons dus wel niet al te moeilijk maken." Olivier sloeg de wachtpost een ogenblik nauwlettend gade. „Let op, daar gaan we. Zo gauw hij ver genoeg uit de buurt is, vlieg je erheen. En je sleurt die prins mee, koste wat het kost. Hou je taai."

En weg was Olivier. Hij kroop kriskras tussen de rotsblokken door, totdat hij een plek had gevonden die hem geschikt leek voor zijn doel. Hij zocht een steen ter grootte van een kleine appel op en keek behoedzaam over de rand van het plateau om te zien wat de schildwacht uitvoerde. De man scheen geheel met zijn gedachten bij de veldslag te zijn, die met onverminderde heftigheid werd uitgevochten. Olivier mikte zorgvuldig en gooide de steen met een forse zwaai weg. Het projectiel trof de rover tegen de schouder, zodat hij een schreeuw gaf van verrassing en van pijn. Terwijl hij met zijn andere hand over de zere plek wreef, draaide hij zich om om te kijken waar de aanval vandaan kwam.

Op veilige afstand boven zich ontwaarde hij een vreemde knaap, die hem in zijn gezicht uitlachte. Olivier bukte zich om een nieuwe steen op te rapen en de schildwacht hief zijn musket in de aanslag. Nog voordat hij hiermee klaar was, gooide zijn plaaggeest hem voor de tweede maal, zodat hij zich haastig moest bukken, wilde hij niet opnieuw worden getroffen. Weer zette de man zijn musket aan de schouder, maar Olivier trok brutaalweg een lange neus tegen hem, waarbij hij er wel voor zorgde dat hij vliegensvlug achter een rotsblok wegdook. De Spanjaard deed een paar stappen in zijn richting om hem beter onder schot te krijgen. Van deze gelegenheid maakte Olivier gebruik om zich achter een volgende hindernis te verschuilen.

Het zou een leuk spelletje verstoppertje zijn geweest, als er op enige afstand niet voortdurend werd geschoten en als het gefluit van de kogels niet het bewijs had geleverd dat de beide partijen elkaar nog steeds niets toegaven. Olivier bracht al zijn vindingrijkheid te pas om de bandiet zo ver mogelijk van de prins weg te lokken en hij slaagde hierin zo goed, dat zijn slachtoffer alles om zich heen vergat in zijn ijver om zijn aanvaller onder vuur te krijgen, dan weer liet hij zich naar beneden glijden om rustig te kunnen aanleggen — en steeds verder raakte hij verwijderd van de plaats die hij moest bewaken.

Pollie zat van spanning op haar nagels te bijten, terwijl ze het verloop van de achtervolging gadesloeg. Op een gegeven ogenblik, toen het er alle schijn van had dat Olivier in een val zou lopen, begon ze bijna te gillen. De bandiet knielde neer om op een omgevallen boomstam steun te zoeken voor zijn wapen en het leek alsof Olivier zo moe was dat hij midden op een open plek hijgend moest blijven staan. Maar plotseling schoot hij weer als een pijl uit een boog naar voren en de Spanjaard had nog maar amper aangelegd of er trof hem opnieuw een steen, ditmaal tegen het voorhoofd. De man stiet een luid gebrul uit en vloog holderdebolder de helling af, zijn sarcastisch lachende plaaggeest achterna.

Hij verdween juist achter een haag van struiken, toen Pollie een wanhopige kreet hoorde. Meteen bepaalde ze haar aandacht weer bij de prins. Hij stond overeind, nog altijd met het kistje tegen zich aangedrukt, en riep huilend in het Spaans om hulp. Pollie herinnerde zich opeens haar aandeel in het plan, waarvoor Olivier zijn leven op het spel had gezet. De woedende bandiet werd geheel door de achtervolging in beslag genomen. Nu was haar tijd gekomen!

Ze raapte al haar moed bijeen, kwam uit haar schuilplaats te voorschijn, wierp haar haar naar achteren

Opeens klonk er van dichtbij een schot.

en liet zich naar beneden glijden. Ze kwam terecht in de bedding van een droog beekje, klauterde weer tegen de kant op en stond, voordat ze het goed en wel besefte, recht tegenover de kleine prins. Deze was stomverbaasd en raakte nu pas goed in paniek. Even stonden ze roerloos tegenover elkaar. Toen begon Pollie vriendelijk te glimlachen om de jongen gerust te stellen. Maar deze had er natuurlijk geen flauw benul van wat zij van plan was en daarom kroop hij zo ver mogelijk van haar weg. Hij staarde het meisje, dat als een spook uit de lucht was komen vallen, met wijdopen ogen aan en stond op het punt nog harder te gaan schreeuwen.

Pollie was met één sprong bij hem en bedekte zijn mond met haar hand, nog voordat hij geluid kon geven. „Socorro! Help!" klonk het op verstikte toon. Van angst beet het kind Pollie in de hand. Prompt gaf ze hem de draai om de oren die Olivier haar had aangeraden. Dit was voor het prinsje zo'n ongewone ervaring, dat hij haar sprakeloos bleef aanstaren, zonder ook maar een woord te kunnen uitbrengen.

„Neem me niet kwalijk, Hoogheid," fluisterde Pollie. „Maar dan moet u ook maar niet bijten, hoor! En houd nu alstublieft uw kiezen op elkaar. We zijn vrienden. Amigos. Begrijpt u?"

De prins keek haar nog steeds argwanend aan. Gedurende het laatste etmaal was zijn hele wereld op de kop komen te staan. Van het rustige en gemakkelijke leventje dat hij binnen veilige paleismuren had geleid te midden van zijn familieleden, ontelbare bedienden, leraren, hovelingen en officieren, was niets meer over.

Er kwam maar steeds geen einde aan deze verschrikkelijke nachtmerrie. Midden in de nacht had Don Diego hem wakker gemaakt om hem aan te kleden, zonder dat er een bediende bij de hand was om hem behulpzaam te zijn. Hij had te horen gekregen dat al zijn koffers moesten achterblijven, met zijn hele garderobe en al zijn speelgoed. Het rode kistje, dat zijn vader hem met een bijzondere opdracht ter hand had gesteld, was het enige geweest dat hij had mogen meenemen. Ze waren in het donker de poort uitgereden in een open koetsje, zonder enige begeleiding en zonder de gebruikelijke stoet van ruiters. Na het afschuwelijke avontuur van de overval door een stel bandieten had Don Diego hem zonder meer in de steek gelaten. De edelman was er als een haas vandoor gegaan op het paard dat de koets had getrokken, zodra een van de rovers het tuig had doorgesneden. Daarna was de prins meegesleept langs een onbegaanbaar bergpaadje, in een hol gestopt en weer verder gesleurd, totdat hij midden in een veldslag was terechtgekomen. En alsof dat alles nog niet genoeg was, had een meisje dat er uit zag als een bedelares, hem wild heen en weer geschud en hem een draai om zijn oren gegeven. En dat zou een vriendschappelijk gebaar zijn? Als ze dat werkelijk meende, zou hij haar weleens op de proef stellen.

„Deseo volverme en casa," pruilde hij. Het meisje antwoordde niet. Hij martelde zijn jonge hersentjes om zich iets van zijn Engelse les te herinneren en bracht tenslotte uit: „Huis. Wil huis. Naar huis."

„Natuurlijk ga je naar huis, jochie, eh. . . ik bedoel, Hoogheid. Maar luister eens. Banditti, gevaarlijk. Franse soldaten ook gevaarlijk. Ik Engelse. Wij vrienden, amigos! Kom mee, vlug!"

Ze greep hem bij de hand en trok hem met zich mee naar de grot die Olivier haar had aangewezen. Hij volgde haar schuchter. Hij kreeg het gevoel dat hij haar wel een beetje kon vertrouwen, maar begreep nog altijd niet wat hem nu weer boven het hoofd hing.

Opeens klonk er van dichtbij een schot. Pollie keek om en zag tot haar verbijstering de bandiet die Olivier had achtervolgd, geknield achter een rotsblok liggen met zijn musket in de aanslag. Er kwam een straaltje rook uit de loop. Op hetzelfde ogenblik ontdekte ze Olivier die zich achter een bos struiken had trachten te verschuilen. Hij sloeg pardoes achterover en verdween uit het gezicht.

„Olivier!" schreeuwde ze.

Het kleine prinsje probeerde haar met zich mee te trekken, maar het was net alsof Pollie aan de grond stond vastgenageld. De bandiet liet een triomfantelijke juichkreet horen en rende naar de plek waar Olivier was gevallen.

Opnieuw trok de prins Pollie aan haar arm. Hij was klaarblijkelijk tot het inzicht gekomen dat dit onbekende meisje de enige was die hem uit zijn ellende kon redden.

Pollie keek uit de hoogte op hem neer. „Je hebt gelijk, kleine Hoogheid," zei ze met trillende stem. „Hij heeft me opdracht gegeven jou mee te nemen naar de grot, koste wat het kost. Dat was het laatste dat hij me heeft verteld. Kom mee."

Hand in hand holden ze tussen de rotsblokken door naar de grot toe.

WORDT VERVOLGD

De club van vijf in:

IN WEERWIL VAN SOMMIGE PESSIMISTEN ONDER ONZE LEZERS ZIJN WE NU AAN EEN BESLISSENDE WENDING IN HET VERHAAL GEKOMEN. DAT RAAM IS EEN RAAM VAN ... VAN ... OCH, HOE HEET DAT HOTEL OOK AL WEER?

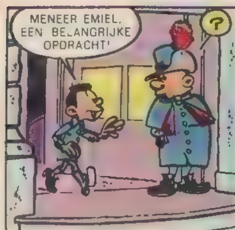

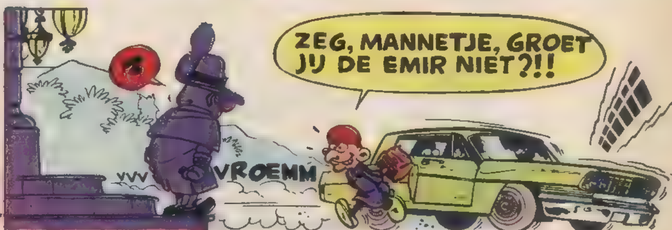
race naar de zon

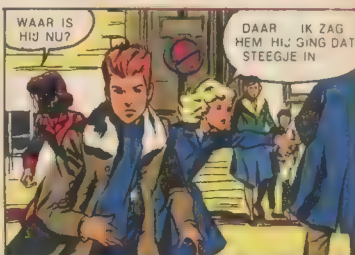

Drie Rode

Lotte, Sylvaine en Hugo zien plotseling, als ze naar een carnavalsoptocht kijken, hoe de hond Till de achtervolging van een gemaskerde harlekijn inzet.

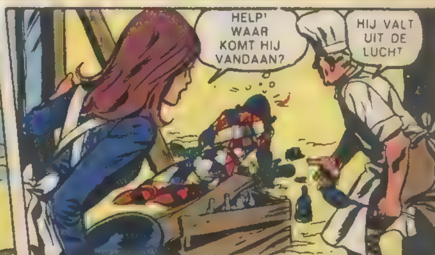

Marionetten

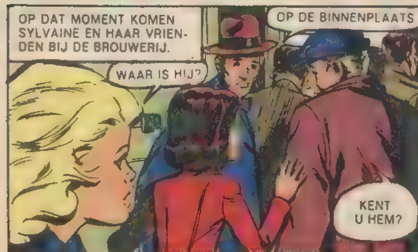

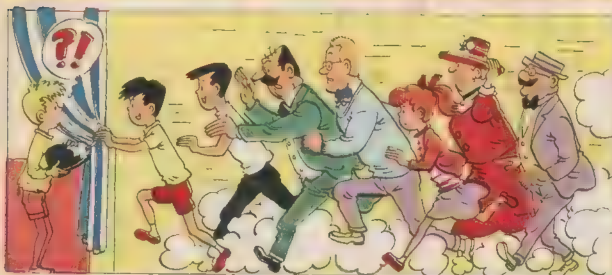

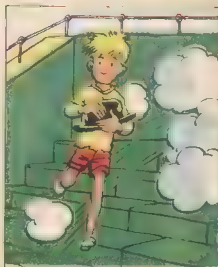

Avontuur in de

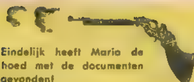
HUP, MARIO'..
BRAVO, MARIO'
LOPEN, MAR
ZET HEM OP
WOEF!! GRRR!

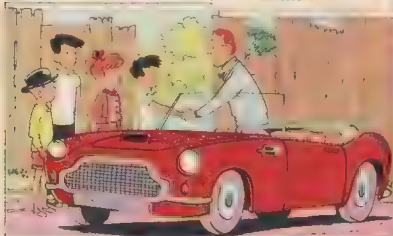

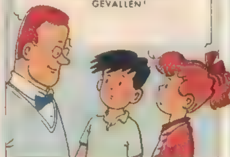
PYRENEEËN

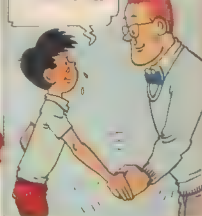

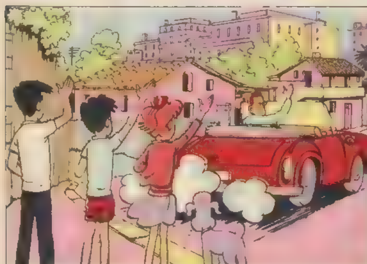
Eindelijk heeft Mario de hoed met de documenten gevonden!

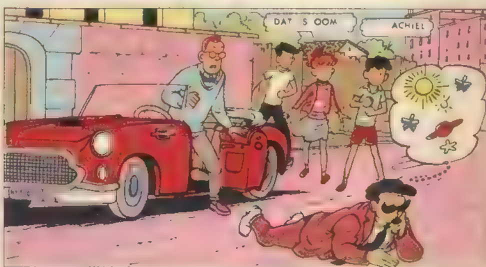

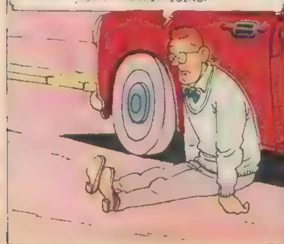

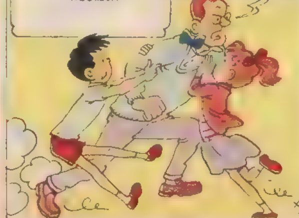

EINDE

Er was eens een stuk hout...

Er was eens... Zo beginnen de meeste sprookjes. Er was eens een koning... Er was eens een prinses. Er was eens een stuk hout... Dat laatste zul je misschien een beetje vreemd vinden, maar toch is ook dat de aanhef van een sprookje, een heel beroemd sprookje zelfs. Er was eens een stuk hout... Dat stuk hout lag in de werkplaats van een oude timmerman, die Antonio heette. Antonio wilde van het stuk hout een tafelpoot maken en dus nam hij een bijl om er de juiste vorm aan te geven. Maar op het ogenblik dat hij de bijl ophief om de eerste klap toe te brengen, hoorde hij een zacht stemmetje zeggen: „Sla me niet! Toe, alstublieft, sla me niet!" Antonio was natuurlijk heel erg verbaasd en keek speurend rond, maar hij zag niemand. Hij had duidelijk een stem gehoord, maar hij was heel alleen in zijn werkplaats. „Ik heb het me zeker verbeeld," zei Antonio en weer hief hij zijn bijl. Op het ogenblik dat hij het hout raakte hoorde hij weer het stemmetje dat uitriep: „O, nu hebt u me toch geslagen!"

Dat is het begin van een Italiaans sprookje, dat over de hele wereld beroemd is geworden: *Pinocchio*. Het stuk hout komt in handen van de houtsnijder Fernando en hij maakt er een pop van. Die houten pop komt tot leven en beleeft een hele reeks van vreemde avonturen.

Het sprookje Pinocchio is geschreven door een journalist uit Florence, die leefde tussen 1826 en 1890. Zijn eigenlijke naam luidde Carlo Lorenzini, maar hij schreef het sprookje onder de schuilnaam Carlo Collodi. Hoewel Lorenzini nog veel meer sprookjes en kinderverhalen geschreven heeft, is alleen Pinocchio een succes geworden. En wat voor een succes! Het verhaal is vertaald in maar liefst achtenzestig talen; in Italië alleen bestaan er al vierendertig uitgaven van en Disney heeft er een film van gemaakt. Helaas heeft Lorenzini zelf weinig profijt gehad van het grote succes van zijn verhaal. Hij kreeg pas bekendheid na zijn dood en zijn erfgenamen (hij was niet getrouwd) hebben nooit iets gezien van het fortuin, dat de uitgever met „Pinocchio" heeft verdiend.

In 1956 is men in Pescia begonnen aan de bouw van een park ter herinnering aan Carlo Lorenzini en Pinocchio. Onder leiding van de architecten Baldi en De Luigi is er een park ontstaan met een grote hoeveelheid beelden, mozaïeken en gebouwen, die alle betrekking hebben op Pinocchio. De foto's op deze bladzijde laten iets van dat Pinocchiopark zien.

Dit is de heer A. Travaglini, die veel heeft gedaan voor de aanleg van het Pinocchiopark. In zijn hand houdt hij een portret van de geestelijke vader van Pinocchio, de Florentijnse journalist Carlo Lorenzini, die het verhaal schreef onder de schuilnaam Carlo Collodi.

Midden in het park staat dit vijf meter hoge bronzen beeld van Pinocchio met de fee en de vogel, figuren uit het verhaal. Het beeld is van Emilio Greco.

★

In mozaïeken van de hand van Venturino Venturi worden de belevenissen van de houten pop Pinocchio uitgebeeld.

DE MAN VAN STAAL

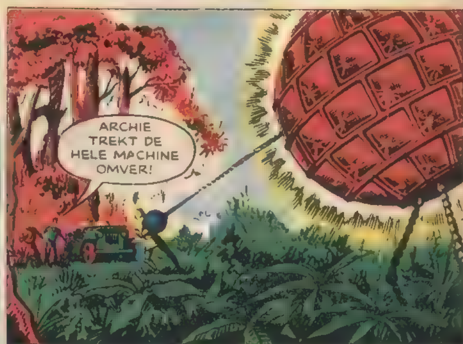
STOP, ARCHIE! DAT DING IS EEN MONSTERACHTIGE UITVINDING!

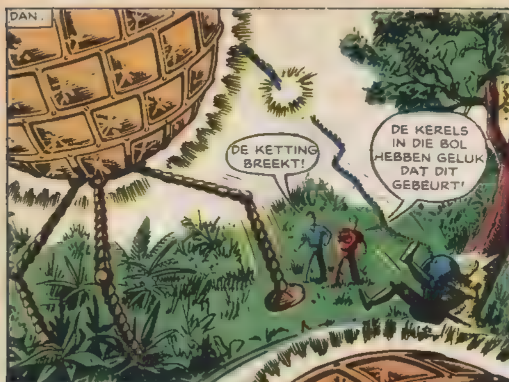
KIJK, ER GAAT EEN LUIK OPEN!

TED, KEN EN ARCHIE ZIJN IN ZUID-AMERIKA. AAN DE HAND VAN EEN OUDE KAART ZOEKEN ZE DE GEHEIMZINNIGE GOUDEN MANNEN.

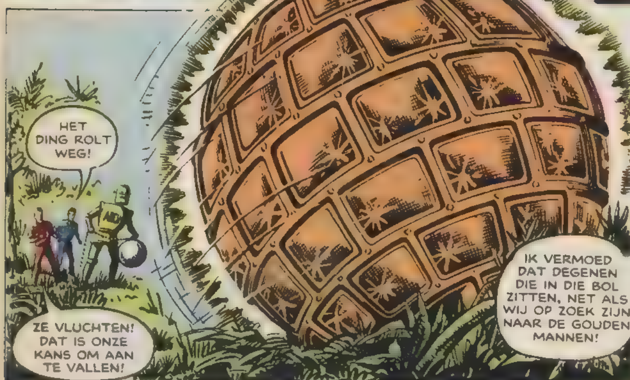

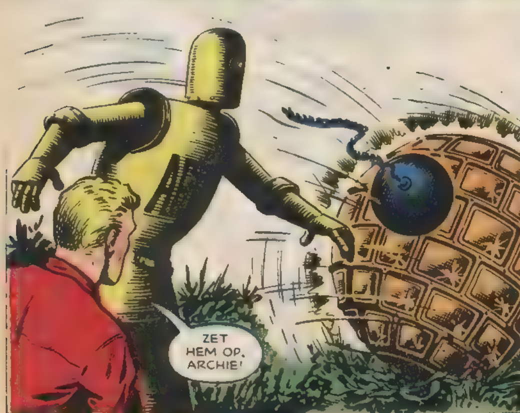

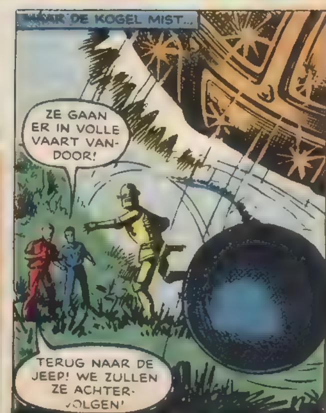

DAN.
DE KETTING BREEKT!
DE KERELS IN DIE BOL HEBBEN GELUK DAT DIT GEBEURT!

EVEN LATER.
KIJK EENS NAAR DE POTEN!
ZE VER-DWIJNEN IN DE BOL!

HET DING ROLT WEG!
ZE VLUCHTEN! DAT IS ONZE KANS OM AAN TE VALLEN!

IK VERMOED DAT DEGENEN DIE IN DIE BOL ZITTEN, NET ALS WIJ OP ZOEK ZIJN NAAR DE GOUDEN MANNEN!

ZET HEM OP, ARCHIE!

MAAR DE KOGEL MIST...
ZE GAAN ER IN VOLLE VAART VAN-DOOR!
TERUG NAAR DE JEEP! WE ZULLEN ZE ACHTER-VOLGEN!

VIA ARCHIES MICROFOON VRAAGT TED:

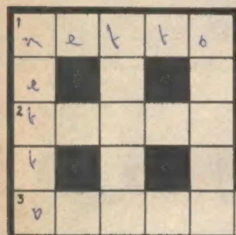
wie puzzelt er mee?

Letterdoolhof

Deze puzzel bestaat uit een rijmpje van twee regels. Voor het eerste woord van de eerste regel moet je links bovenaan beginnen en daarna twee hokjes zakken. Het woord van drie letters dat je zo bent tegengekomen, schrijf je op, maar bovendien moet je niet vergeten de gebruikte letters in de figuur even door te strepen. Waarom dat zo nodig is, zal je later wel merken. Nu ga je naar rechts, tot je weer een woord hebt gevonden en vervolgens naar boven of naar beneden, naar links of naar rechts, zonder een hokje te verspringen. Denk erom, ook nooit diagonaal (schuin) gaan. Als je de eerste zin af hebt (deze bestaat uit 26 letters) blijft er dus nog een aantal ongebruikte letters in de figuur over. Deze 28 niet doorgestreepte letters vormen samen het tweede zinnetje, dat je nu normaal van links naar rechts kunt lezen, waarbij natuurlijk alle reeds gebruikte letters overgeslagen moeten worden.

d	w	a	t	n	n	o	o	v
i	e	r	b	e	l	g	ij	f
k	i	s	t	e	v	m	o	r
m	t	a	l	l	d	a	e	t
w	n	i	g	e	e	a	r	e
d	e	z	i	b	t	e	h	n

dik ier ar belg maar en

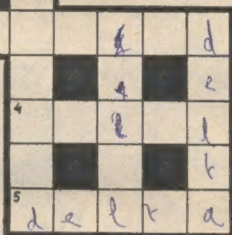
Dubbel vlechtmatje

(Diagram V)

Je moet hier te werk gaan als met een gewoon vlechtmatje. Alleen krijg je op rij 3 een woord van 9 letters.

Als je klaar bent, moet je van boven naar beneden dezelfde woorden kunnen invullen.

1 Zonder aftrek van onkosten
2 Een keertje voor je plezier uit
3 Meer dan nodig is
4 Gebrek aan goede wil
5 Land, ingesloten door de armen van een rivier, bij de uitmonding daarvan

Oplossing Omzetraadsel

STOEP
LOVER
APART
GAREN De eerste letters
TROEP vormen het woord
AGENT SLAGTAND.
NEVEL
DOORN

invulpuzzel

K O R F B A L L E R
N L E I A D A E G A
W I E L R E N N E R
U E P M S M S S L E

Oplossing Welk woord hoort er niet bij?

1 UIL, want dit is een nachtroofvogel en de andere niet.
2 WASHINGTON, want dit is geen hoofdstad van een Europees land zoals de andere.
3 KOMKOMMER, want dat is geen bladgroente zoals de andere.

ZOEKPLAATJE

Hoe vindt de jager de haas? Wijs hem even de weg.

OPTELSOM

LOOP + REST = ROLSTOEP

Een echt rekenvraagstuk is dit natuurlijk niet. Om de oplossing te vinden ga je als volgt te werk. Je hutselt de letters van de eerste twee woorden (elk afzonderlijk) net zo lang door elkaar tot je twee andere goede woorden gevonden hebt. Samen vormen ze dan een woord, dat uit dezelfde letters bestaat als het derde.

VERBORGEN SPREEKWOORDEN

AL WIE VERLOREN GEDULD WAAGT, VERLOREN MOED OVERWINT, DIE WINT ALLES.

In deze nogal vreemde zin zijn drie korte spreekwoorden verborgen. Pluis de zin maar uit elkaar, zodat alle woorden op hun plaats komen.

Alona Wildebras

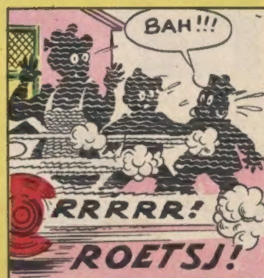

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassauplein 3, Haarlem. Abonnementsprijs: 30 cent. Losse nummers: 40 cent.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.
Bij betaling van abonnementsgeld: postrekening 682400 t.n.v. Sjors van de Rebellenclub, Haarlem. A.u.b. vermelden: abonnement per post of per bezorger.

